

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8094/2568

พนักงานอัยการคดีศาลแขวงสุพรรณบุรี โจทก์ นาย ข. โจทก์ร่วม นางสาว ท. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 267, ป.อ. มาตรา 268, ป.วิ.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 2, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่โฉนดที่ดินของจำเลยทั้งสองมิได้หายไป แต่จำเลยทั้งสองกลับไปแจ้งต่อร้อยตำรวจเอก ณ. ว่าโฉนดที่ดินดังกล่าวหายไป อันเป็นความเท็จ ร้อยตำรวจเอก ณ. หลงเชื่อ จึงจัดข้อความลงในรายงานประจำวันว่าโฉนดที่ดินนั้นหายไป แล้วจำเลยทั้งสองนำรายงานประจำวันดังกล่าวไปแสดงต่อ ร. และ ก. ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานที่ดินเพื่อเป็นหลักฐานในการขอออกใบแทนโฉนดที่ดินนั้นด้วยการนำความเท็จไปแจ้งว่าโฉนดที่ดินดังกล่าวหายไป แต่ความจริงแล้วโฉนดที่ดินนั้นมิได้หายไป หากแต่อยู่กับ ข. ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ของจำเลยทั้งสอง การแจ้งความเท็จของจำเลยทั้งสองเป็นเหตุให้เจ้าพนักงานที่ดินหลงเชื่อว่าเป็นความจริงจึงออกใบแทนโฉนดที่ดินให้แก่จำเลยทั้งสอง จึงเป็นการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่ร้อยตำรวจเอก ณ. ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวน กับเสียหายแก่ ร. และ ก. ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานที่ดิน แต่ความเสียหายดังกล่าวมิได้เกิดแก่ ข. โดยตรงเพราะจำเลยทั้งสองมอบโฉนดที่ดินให้แก่ ข. เพื่อยึดถือไว้เป็นประกันการกู้ยืมเงินเท่านั้น ข. ไม่มีสิทธิที่จะบังคับเอาโฉนดที่ดินดังกล่าว หรือใบแทนของโฉนดที่ดินดังกล่าวได้ตามกฎหมาย สิทธิของ ข. ในฐานะเจ้าหนี้ของจำเลยทั้งสองมีอยู่เท่าใดก็คงมีอยู่เท่านั้น มิได้ลดน้อยถอยลงเพราะเหตุที่จำเลยทั้งสองนำเอาข้อความอันเป็นเท็จไปแจ้งต่อพนักงานสอบสวนหรือต่อเจ้าพนักงานที่ดิน ดังนั้น ข. จึงไม่ใช่ผู้เสียหายในความผิดฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานจัดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ และใช้หรืออ้างเอกสารราชการซึ่งแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จัดข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าว ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 2 (4) ประกอบ พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 อันมีผลทำให้ ข. ไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 30 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 การที่จำเลยทั้งสองร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงานว่าโฉนดที่ดินเลขที่ 39280 ได้หายไป อันเป็นความเท็จ เพื่อให้เจ้าพนักงานจัดข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าวลงในรายงานประจำวันรับแจ้งเอกสารหายอันเป็นเอกสารราชการซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน จากนั้นจำเลยทั้งสองร่วมกันยื่นคำขอออกใบแทนโฉนดที่ดินต่อเจ้าพนักงานที่ดิน โดยใช้รายงานประจำวันอันเป็นเท็จประกอบการขอออกใบแทน โดยแจ้งข้อความอันเป็นเท็จว่าโฉนดที่ดินดังกล่าวหายจนทำให้เจ้าพนักงานที่ดินหลงเชื่อจนได้ออกใบแทนโฉนดที่ดินกล่าวให้จำเลยทั้งสอง เป็นการกระทำที่เกี่ยวเนื่องกันโดยมีเจตนาเดียวคือ เพื่อให้ทางราชการออกใบแทนโฉนดที่ดินให้แก่จำเลยทั้งสอง การกระทำของจำเลยทั้งสอง จึงเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 267, 268 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยานโจทก์ จำเลยทั้งสองขอถอนคำให้การเดิม และให้การใหม่เป็นรับสารภาพ

ระหว่างพิจารณา นายขจรฤทธิ์ ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 267, 268 (ที่ถูก มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 267) ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ จำคุกคนละ 6 เดือน และปรับคนละ 20,000 บาท ฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการและร่วมกันใช้หรืออ้างเอกสารเท็จ จำเลยทั้งสองเป็นทั้งผู้ร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จและร่วมกันใช้หรืออ้างเอกสารอันเป็นเท็จนั้นเอง จึงให้ลงโทษฐานร่วมกันใช้หรืออ้างเอกสารเท็จ ตามมาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 267 แต่กระทงเดียว ตามมาตรา 268 วรรคสอง จำคุกคนละ 6 เดือน และปรับคนละ 20,000 บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ คงจำคุกคนละ 3 เดือน และปรับคนละ 10,000 บาท ฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการและร่วมกันใช้หรืออ้างเอกสารเท็จ คงจำคุกคนละ 3 เดือน และปรับคนละ 10,000 บาท รวมจำคุกคนละ 6 เดือน และปรับคนละ 20,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด (ที่ถูก คนละ) 1 ปี ให้คุมความประพฤติของจำเลยทั้งสอง โดยให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 3 เดือน ต่อครั้ง ภายในกำหนด 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โจทก์ร่วมอุทธรณ์ โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิจารณาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้ลงโทษฐานร่วมกันใช้เอกสารราชการอันเกิดจากการแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 267 แต่กระทงเดียว ตามมาตรา 268 วรรคสอง จำคุกคนละ 6 เดือน จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 3 เดือน ไม่รอการลงโทษจำคุก ไม่ลงโทษปรับ และไม่คุมความประพฤติของจำเลยทั้งสอง นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 267 และ 268 ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีได้กำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น จึงไม่อยู่ในบังคับที่ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 เมื่อจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ตามคำฟ้องว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุ จำเลยทั้งสองร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่ร้อยตำรวจเอกณัฐฤช พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองสุพรรณบุรี ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่สอบสวนคดีอาญาว่า โฉนดที่ดินเลขที่ 39280 หายไป อันเป็นความเท็จ ความจริงแล้วโฉนดที่ดินดังกล่าวมิได้หายไป แต่อยู่กับนายขจรฤทธิ์ ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ของจำเลยทั้งสอง ทำให้

ร้อยตำรวจเอกณฐกรฤกษ์หลงเชื่อว่า เป็นความจริง จึงจัดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าวในรายงานประจำวัน ซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่พนักงานสอบสวนนั้น แล้วจำเลยทั้งสองร่วมกันนำรายงานประจำวันดังกล่าวไปใช้เป็นพยานหลักฐานในการขอออกใบแทนโฉนดที่ดินฉบับดังกล่าวโดยร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่นายรุ่งโรจน์ และนายโกวิทย์ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานที่ดินสำนักงานที่ดินจังหวัดสุพรรณบุรี ผู้มีหน้าที่จดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมว่าโฉนดที่ดินฉบับดังกล่าวหายไป อันเป็นความเท็จ ทำให้เจ้าพนักงานที่ดินหลงเชื่อว่าเป็นความจริง จึงได้จัดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าวลงในคำขอออกใบแทนโฉนดที่ดิน อันเป็นเอกสารราชการที่มีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน กับได้ออกใบแทนโฉนดที่ดินฉบับดังกล่าวให้แก่จำเลยทั้งสอง โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่เจ้าพนักงานที่ดินนั้น คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยในปัญหาข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า นายขจรฤทธิ์เป็นผู้เสียหายและมีสิทธิยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์หรือไม่ เห็นว่า การที่โฉนดที่ดินของจำเลยทั้งสองมิได้หายไป แต่จำเลยทั้งสองกลับไปแจ้งต่อร้อยตำรวจเอกณฐกรฤกษ์ว่าโฉนดที่ดินดังกล่าวหายไป อันเป็นความเท็จ ร้อยตำรวจเอกณฐกรฤกษ์หลงเชื่อจึงจัดข้อความลงในรายงานประจำวันว่าโฉนดที่ดินนั้นหายไป แล้วจำเลยทั้งสองนำรายงานประจำวันดังกล่าวไปแสดงต่อนายรุ่งโรจน์และนายโกวิทย์ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานที่ดินเพื่อเป็นหลักฐานในการขอออกใบแทนโฉนดที่ดินนั้นด้วยการนำความเท็จไปแจ้งว่าโฉนดที่ดินดังกล่าวหายไป แต่ความจริงแล้วโฉนดที่ดินนั้นมิได้หายไป หากแต่อยู่กับนายขจรฤทธิ์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ของจำเลยทั้งสอง การแจ้งความเท็จของจำเลยทั้งสองเป็นเหตุให้เจ้าพนักงานที่ดินหลงเชื่อว่าเป็นความจริงจึงออกใบแทนโฉนดที่ดินให้แก่จำเลยทั้งสอง จึงเป็นการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่ร้อยตำรวจเอกณฐกรฤกษ์ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวน กับเสียหายแก่นายรุ่งโรจน์และนายโกวิทย์ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานที่ดิน แต่ความเสียหายดังกล่าวมิได้เกิดแก่นายขจรฤทธิ์โดยตรงเพราะจำเลยทั้งสองมอบโฉนดที่ดินให้แก่นายขจรฤทธิ์เพื่อยึดถือไว้เป็นประกันการกู้ยืมเงินเท่านั้น นายขจรฤทธิ์ไม่มีสิทธิที่จะบังคับเอาโฉนดที่ดินดังกล่าวหรือใบแทนของโฉนดที่ดินดังกล่าวได้ตามกฎหมาย สิทธิของนายขจรฤทธิ์ในฐานะเจ้าหนี้ของจำเลยทั้งสองมีอยู่เท่าใดก็คงมีอยู่เท่านั้น มิได้ลดน้อยถอยลงเพราะเหตุที่จำเลยทั้งสองนำเอาข้อความอันเป็นเท็จไปแจ้งต่อพนักงานสอบสวนหรือต่อเจ้าพนักงานที่ดิน ดังนั้น นายขจรฤทธิ์จึงไม่ใช่ผู้เสียหายในความผิดฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานจัดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ และใช้หรืออ้างเอกสารราชการซึ่งแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จัดข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าว ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 อันมีผลทำให้นายขจรฤทธิ์ไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 30 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 การที่ศาลชั้นต้นอนุญาตให้นายขจรฤทธิ์เข้าร่วมเป็นโจทก์จึงเป็นการไม่ชอบ เมื่อนายขจรฤทธิ์มิได้เป็นโจทก์ร่วมอันมิใช่คู่ความในคดีจึงไม่มีสิทธิยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้น การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยอุทธรณ์ของนายขจรฤทธิ์จึงเป็นการไม่ชอบเช่นกัน จึงต้องยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้นี้ฟังขึ้น กรณีไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาข้ออื่นของจำเลยที่ 1 อีกเพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลง อนึ่ง หลังจากศาลอุทธรณ์ภาค 7 มีคำพิพากษาแล้ว นายขจรฤทธิ์ ยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2567 กับคำร้องฉบับลงวันที่ 10 มกราคม 2568 เป็นทำนองเดียวกันว่า นายขจรฤทธิ์ได้รับخذใช้

ค่าเสียหายจากจำเลยทั้งสองครบถ้วนแล้วและได้คืนโฉนดที่ดินให้แก่จำเลยทั้งสองแล้ว จึงไม่ติดใจดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสองอีก เช่นนี้ เมื่อนายชจรฤทธิ์ไม่มีสิทธิเข้าร่วมเป็นโจทก์แล้ว กรณีจึงไม่จำเป็นต้องมีคำสั่งคำร้องทั้งสองฉบับดังกล่าว นอกจากนี้ ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันนั้น เห็นว่า การที่จำเลยทั้งสองร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงานว่า โฉนดที่ดินเลขที่ 39280 ได้หายไป อันเป็นความเท็จ เพื่อให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าวลงในรายงานประจำวันรับแจ้งเอกสารหายอันเป็นเอกสารราชการซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน จากนั้นจำเลยทั้งสองร่วมกันยื่นคำขอออกใบแทนโฉนดที่ดินต่อเจ้าพนักงานที่ดิน โดยใช้รายงานประจำวันอันเป็นเท็จประกอบการขอออกใบแทนโดยแจ้งข้อความอันเป็นเท็จว่า โฉนดที่ดินดังกล่าวหายจนทำให้เจ้าพนักงานที่ดินหลงเชื่อจนได้ออกใบแทนโฉนดที่ดินดังกล่าวให้จำเลยทั้งสอง เป็นการกระทำที่เกี่ยวข้องกันโดยมีเจตนาเดียว คือ เพื่อให้ทางราชการออกใบแทนโฉนดที่ดินให้แก่จำเลยทั้งสอง การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ปัญหานี้ แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นว่ากล่าวในชั้นฎีกา แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 พินิจพิเคราะห์คำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ของนายชจรฤทธิ์ ยกคำสั่งของศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้นายชจรฤทธิ์เข้าร่วมเป็นโจทก์ และยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 และแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นเป็นว่า การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษฐานร่วมกันใช้เอกสารราชการอันเกิดจากการแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 267 แต่กระหนงดียวตามมาตรา 268 วรรคสอง จำคุกคนละ 6 เดือน และปรับคนละ 20,000 บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 3 เดือน และปรับคนละ 10,000 บาท นอกจากนี้ แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

องค์คณะ

สุพัฒน์ พงษ์ทัดศิริกุล · เรืองศักดิ์ วิริยะชัยวงศ์ · ตุล เมฆยงค์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/8094/2568>